

Marsupilami houdt
zich staande in
koude, troosteloze
België

Vertederend schoon, wraakroepend lelijk

Er zijn van die stripverhalen die je openslaat en waarvan je meteen weet dat ze een juweeltje worden. 'Het beest' is er zo eentje. Een verhaal over de marsupilami, het zwartgeklepte dier met de lange staart dat al in 1952 door stripgrootheid Franquin werd verzonden. Maar tegelijk zoveel meer. Grappig, tragisch, spannend, vertederend. Maar vooral bloedmooi. STEVEN DE BOCK

B 'Het Beest'
Frank Pé en Zidrou
Dupuis, 155 blz.
★★★★★

Al wie een beetje van strips houdt kent hem, de marsupilami. Geel met zwarte vlekken als een jaguar. Handig als een asp. Slimmer dan het slimste dier. Maar vooral gezegend met een meterslange staart waarmee hij zowat alles kan. Al in 1952 duikt hij op in de albums van Robbedoes en Kwabbernoot, die het dier ontdekken in de jungle van het verzonnen Zuid-Amerikaanse land Palombié en het meenemen naar Europa om een vaste rol op te nemen in hun albums.

Maar de marsupilami die we leren kennen in *Het beest* heeft niets van zijn vrolijke naamgenoot die Franquin de stripwereld in stuurde. De Brusselse tekenaar Frank Pé en scenarist Zidrou geven hem een veel donkerdere, tragischere invulling. Nadat hun marsupilami in de jungle gevangen is genomen, brengen smokkelaars hem in barre om-

standigheden per schip naar de haven van Antwerpen. Daar kan hij ontsnappen – dankzij zijn staart, natuurlijk. Maar in het ijskoude, troosteloze België dreigt hij om te komen van ellende. Tot hij wordt gered door de kleine François, zoon van een na de oorlog verdwenen Duitser, slachtoffer van armoede en pestende klasgenoten, maar bovenal redder van allerlei gehandicapte en verweesde dieren.

Verklaafd paard en dapper zwijn

Voor tekenaar Frank Pé lijkt deze nieuwe reeks een prestigeproject waarin hij wil bewijzen wat hij allemaal kan. Dat hij dieren kan tekenen weten we sinds de prachtige en tragische Zoo-trilogie. Maar hier probeert hij van elke pagina een verrassing te maken. Nu eens met sfeervolle donkere tekeningen van de haven, dan weer met pagina's vol actie en beweging. En tussendoor zijn er enkele pareltjes vol humor. De Ark van Noach die François verzamelt biedt daarvoor dankbaar

materiaal: het alcoholverslaafde paard, de driebenige hond, de kalkoen die denkt dat hij een haan is en het dappere everzwijntje.

Stuiteren tussen emoties

Frank Pé tekent dat allemaal op de tonen van het verhaal van Zidrou, het alias van Benoit Drouis. De Brusselaar is een veelschrijver, maar wel eentje die de jongste jaren ijzersterke albums heeft afgeleverd. De explosieve reeks *Shi* bijvoorbeeld, maar ook minder bekende strips als *Wie laatst licht* en het wat onderschatte *Moederkillers*. Ook hij kan zich in *Het beest* helemaal laten gaan, waardoor hij de lezers heen en weer laat stuiteren tussen emoties. Soms is zijn verhaal vertederend schoon, soms wraakroepend lelijk.

Jonge tieners zullen het lezen als een spannend verhaal, voor volwassenen voegt Zidrou wat maatschappijkritiek toe, met thema's als cenzuur, afgunst en armoede. Maar het geheel wordt nooit zwaar op de hand, want samen met zijn kompanen Frank Pé levert hij voldoende verstopte knipogen.

En de marsupilami? Die probeert te overleven in een vijandige wereld, waarin hij wordt opgejaagd, uitgedaagd en mishandeld. Voorlopig lukt het nog niet zo goed, ondanks zijn handige staart en de liefdevolle inzet van François. Maar er komt nog een tweede album, en daar kunnen we alleen maar enorm naar uitkijken.